

SNEEUW ALS AS

SNEEUW
ALS
AS

SARA RAASCH

Vertaling Angelique Verheijen

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2014 Sara Raasch
Oorspronkelijke titel: *Snow Like Ashes*
Vertaling: Angelique Verheijen
Omslagontwerp: Erin Fitzsimmons
Bewerking: Katya Kholypina
Kaart: Jordan Saia
Foto auteur: Michelle D. Argyle
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1870 6
NUR 285
Eerste druk januari 2017

Originele uitgave verschenen bij Balzer + Bray, een imprint van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

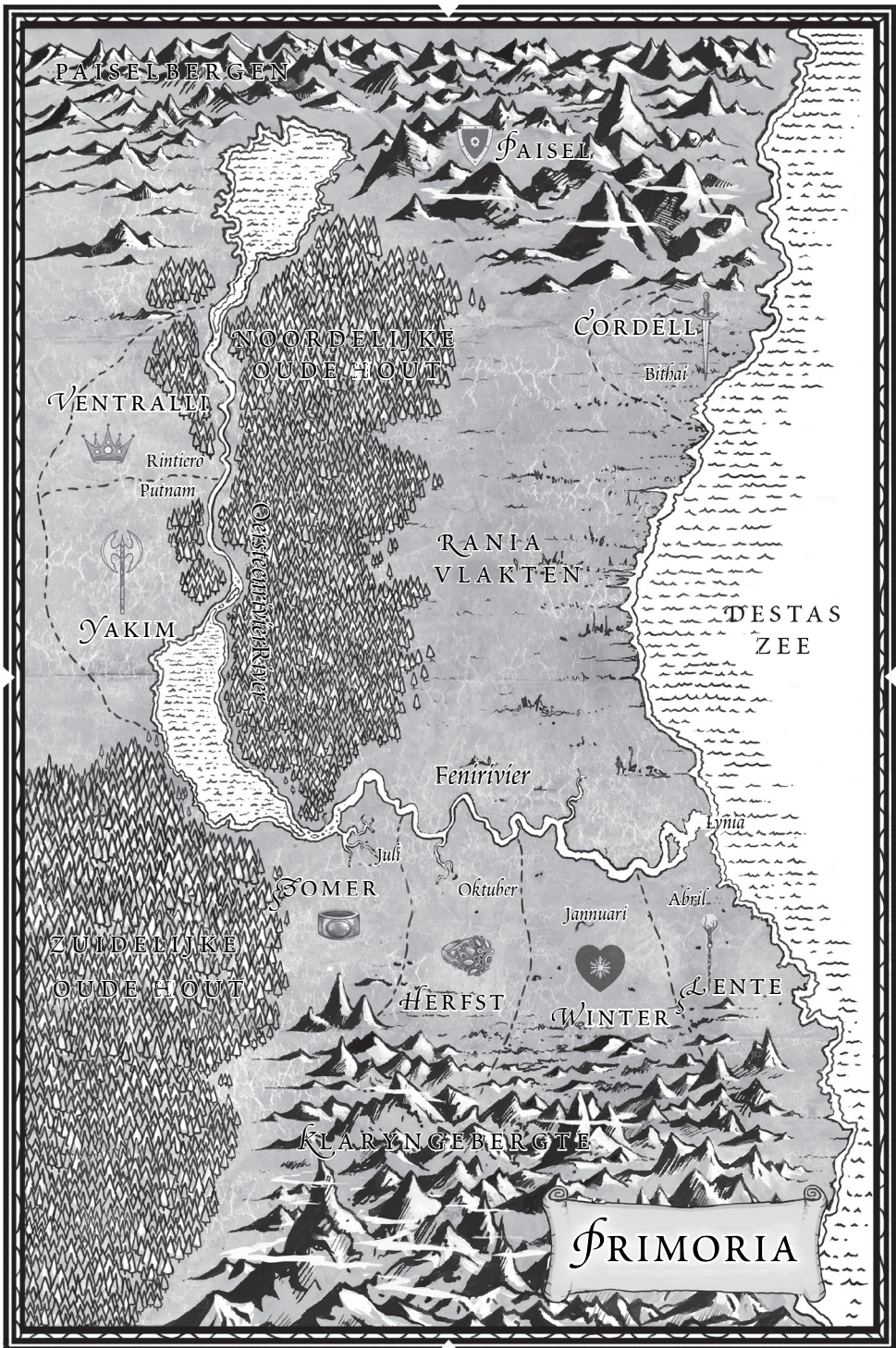
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC

© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor iedereen die de eerste (verschrikkelijke) versie van dit verhaal heeft gelezen en niet in lachen uitbarstte toen ik als twaalfjarige zei: 'Ooit lukt het me om dit gepubliceerd te krijgen.'

PAISELBERGEN

PAISEL

CORDÉLL

Bibhai

NOORDELIJKE
OUDE HOUT

VENTRALLI

Rintiero
Putnam

YAKIM

CLARYNGEBERGTE

RANIA
VLAKTEN

DESTAS
ZEE

Fenrivier

Juli

SOMER

Oktober

Januari

April

Lyma

ZUIDELIJKE
OUDE HOUT

HERFST

WINTER

LENTE

KLARYNGEBERGTE

PRIMORIA

‘Blokkeren!’

‘Waar?’

‘Dat kan ik toch niet zeggen. Je moet mijn bewegingen volgen!’

‘Beweeg dan wat langzamer.’

Mather rolt met zijn ogen. ‘Je kunt niet tegen een vijandelijke soldaat zeggen dat hij langzamer moet bewegen.’

Ik moet lachen om zijn ergernis, maar dat duurt niet lang. Als hij de platte kant van zijn oefenzwaard onder mijn knieën door haalt, sla ik met een rugbrekende klap tegen de stoffige prairiegrond. Mijn zwaard vliegt uit mijn hand en verdwijnt in het dijhoge gras.

Man-tegen-mangevechten zijn altijd mijn zwakke punt geweest. Dat neem ik Meneer kwalijk. Hij liet mijn training pas beginnen toen ik al bijna elf was, en een paar extra lesjes zwaardvechten hadden me kunnen helpen om meer dan drie van Mathers slagen te pareren. Maar misschien zal een zwaard altijd ongemakkelijk blijven aanvoelen in mijn handen, al train ik nog zo hard. Ik werp veel liever mijn chakram, mijn vlijmscherpe cirkel des doods. Voorspellen wat je tegenstander gaat doen terwijl er een zwaard voor je ogen heen en weer zoeft, daar ben ik nooit goed in geweest.

De zonnestralen prikkelen mijn huid als ik omhoog staar naar de blauwe lucht, en ik kreun omdat er een nogal scherpe steen tegen

mijn rug drukt. Dit is de vierde keer in twintig minuten dat ik op de grond ben beland en het hoge prairiegras om mijn hoofd zie wuiven. Mijn longen zwoegen en er lopen zweetdruppels over mijn gezicht, dus ik blijf lekker liggen en geniet van dit momentje van rust.

Mather komt ondersteboven in beeld, en ik hoop maar dat hij de bloes op mijn wangen aan de inspanning toeschrijft. Hoe vaak hij me ook onderuithaalt, ik blijf hem even knap vinden. Hij is aantrekkelijk op een manier die bijna fysiek pijn doet, en waardoor ik soms even moet gaan zitten als ik erdoor word overvallen. Een paar lokken van zijn witte Winteriaanse haar vallen over zijn wang, de rest van de schouderlange plukken is bij elkaar gebonden met een touwtje. Aan zijn strakke leren borstplaat kun je zien dat hij zijn spieren het grootste deel van zijn leven heeft gebruikt voor gevechtstraining. Zijn pezige armen zijn onbedekt, op een paar leren armbeschermers na. De huid van zijn bleke gezicht, hals en armen zit onder de sproeten, met dank aan de verblindende zon van de Raniavlakten.

‘Beste zes uit elf?’ Die hoopvolle toon, alsof hij echt gelooft dat ik een kans maak om hem te verslaan.

Ik trek een wenkbrauw op en kreun. ‘Alleen als er zes langeafstandsgevechten bij zitten.’

Mather grinnikt. ‘Ik heb strikte orders om te zorgen dat je minstens één zwaardgevecht hebt gewonnen tegen de tijd dat William terugkomt.’

Ik knijp mijn ogen dicht en probeer de hunkering die me overvalt weg te slikken. Meneer is met Greer, Henn en Dendera een missie aan het uitvoeren in Lente, en de rest is achtergebleven: Mather, de toekomstige koning (die mee mag met de gevaarlijkere missies omdat hij al sinds zijn geboorte wordt getraind in de vechtkunsten); Alysson, de vrouw van Meneer (die nooit ook maar de minste aanleg voor de strijd heeft getoond); Finn, ook een uitstekend soldaat (Me-

neer heeft bepaald dat Mather altijd de steun van een eersteklas vechtjas moet hebben); en ik, het eeuwig trainende weesmeisje (ondanks het feit dat ik al zes jaar ervaring heb met oefengevechten, ben ik nog steeds 'niet goed genoeg' om de belangrijke missies aan toe te vertrouwen).

Inderdaad, ik heb kunnen laten zien wat ik waard ben tijdens zoektochten naar voedsel, waarbij ik zo nu en dan met een soldaat of een boze burger uit een van de vier Ritmekoninkrijken heb gevochten. Maar als Meneer een missie naar Lente op touw zet, zo'n missie waar Winter echt iets aan heeft en die meer oplevert dan wat voorraden, dan verzint hij altijd een smoes om ervoor te zorgen dat ik niet mee kan: het is te gevaarlijk in het Lentekoninkrijk, de missie is te belangrijk om in gevaar te laten brengen door een meisje van zestien.

Mather herkent de manier waarop ik op mijn lip bijt en mijn concentratie verlies, want hij zucht diep. 'Je gaat vooruit, Meira, echt. William wil alleen maar zeker weten dat je man tegen man net zo goed vecht als op afstand, net zoals iedereen. Dat is begrijpelijk.'

Ik kijk boos naar hem op. 'Ik ben helemaal niet zo waardeloos in een persoonlijk gevecht, ik haal gewoon jóúw niveau niet. Lieg tegen Meneer, vertel hem dat ik je eindelijk een keer verslagen heb. Jij bent onze toekomstige koning, hij vertrouwt je!'

Mather schudt zijn hoofd. 'Sorry, ik kan mijn krachten alleen voor het goede aanwenden.' Zijn gezicht vertrekt, en het duurt even voor ik doorheb dat hij er een leugen uit heeft geflapt. Hij heeft geen krachten, niet echt, niets wat in de buurt komt van magie, en dat is een gemis waar we al ons hele leven mee worstelen.

Ik ga zitten en rol grassprietjes tussen mijn vingers om maar iets te doen te hebben. De sfeer is ineens gespannen. 'Waar zou jij magie voor gebruiken?' vraag ik, zo zacht dat de woorden bijna wegzweven.

‘Je bedoelt behalve om voor je te liegen tegen Meneer?’ Zijn toon is luchtig, maar als ik overeind ben gekomen en zijn gespannen gezicht zie, voel ik met hem mee.

‘Nee,’ begin ik. ‘Als Winter weer een werkende geleider zou hebben. Eentje die niet met de vrouwelijk lijn verbonden is maar die door iedere heerser, koning of koningin, kan worden gebruikt. Wat zou je dan doen met die macht?’ De vraag rolt uit mijn mond als een gladde steen in een beekje, afgesleten door het aantal keren dat ik hem al door mijn hoofd heb laten gaan. We praten nooit over de geleider van Winter, het medaillon dat koning Angra Manu van Lente brak toen hij zestien jaar geleden ons koninkrijk verwoestte. Behalve als het over een missie gaat, want dan is het altijd ‘we hebben gehoord dat een van de twee helften van het medaillon op dit moment op die en die plek is’, maar nooit ‘als het ons lukt om onze vrouwelijke geleider weer in elkaar te zetten, hoe weten we dan of de magie werkt als onze enige erfgenaam een man is?’

Mather slaat met zijn zwaard op het gras alsof hij een persoonlijke oorlog voert tegen de prairie. ‘Het maakt niet uit wat ik ermee zou doen. Ik kan hem toch niet gebruiken.’

‘Natuurlijk maakt dat wel uit.’ Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Als je goede bedoelingen hebt –’

Hij kijkt me al geïrriteerd aan voor ik mijn zin kan afmaken. ‘Nee, het maakt niet uit,’ werpt hij tegen. Hoe meer hij zegt, hoe sneller de woorden naar buiten komen. Hij gooit het eruit op een manier die me het idee geeft dat hij het nodig kwijt moet. ‘Wat ik ook wil doen, al ben ik nog zo’n goede leider en al train ik nog zo hard, ik zal nooit bevroren velden tot leven kunnen wekken, of epidemieën kunnen bestrijden, of mijn soldaten kracht kunnen geven zoals heersers die de geleider wel kunnen gebruiken. De Winterianen hebben waarschijnlijk liever een harteloze koningin dan een koning met goede

bedoelingen, want met een koningin hebben ze tenminste nog een kans dat de magie in hun voordeel wordt gebruikt. Het maakt niet uit wat ik met magie zou doen, omdat heersers toch op de verkeerde dingen worden afgerekend.’

Hij staat te hijgen, en zijn gezicht betreft als hij zich realiseert wat hij zojuist heeft gezegd, dat hij al zijn zorgen en zwakheden heeft blootgelegd. Ik bijt op mijn wang en probeer niet te staren terwijl hij rilt en weer begint in te beuken op het gras. Ik had niet moeten aandringen, maar ik heb altijd de behoefte om meer te zeggen, om zo veel mogelijk te weten te komen over het koninkrijk dat ik zelfs nog nooit heb gezien.

‘Sorry,’ fluister ik, en ik wrijf over mijn nek. ‘Het was niet zo slim van me om over zo’n gevoelig onderwerp te beginnen terwijl je gewapend bent.’

Hij haalt zijn schouders op, maar lijkt niet overtuigd. ‘Nee, we moeten er wel over praten.’

‘Vertel dat maar tegen de rest,’ zeg ik brommend. ‘Ze rennen de hele tijd weg om missies uit te voeren, en als ze dan gewond terugkomen, zeggen ze: “Volgende keer vinden we hem echt, en de andere helft ook. En daarna zoeken we bondgenoten en overwinnen we Lente en dan is iedereen gered.” Alsof het allemaal zo makkelijk gaat. Als het zo makkelijk is, waarom praten we er dan niet vaker over?’

‘Het is te pijnlijk,’ zegt Mather. Zo simpel is het.

Dat snoert me de mond. Ik kijk hem aan, een lange, voorzichtige blik. ‘Op een dag doet het geen pijn meer.’

Dat is de belofte die wij vluchtelingen elkaar altijd doen. Voor we een missie gaan uitvoeren, wanneer er mensen gewond terugkomen, als de dingen verkeerd lopen en we doodsbang bij elkaar kruipen. *Het komt goed met ons... Ooit.*

Mather bergt zijn zwaard op en aarzelt, zijn hand op het gevest.

Hij zet twee stappen en grijpt mijn schouder. Als ik verschrikt mijn ogen naar hem opsla, merkt hij pas wat hij aan het doen is. Hij trekt zijn hand terug. ‘Ooit,’ stemt hij kortaf in. Hij balt de hand waarmee hij me net heeft aangeraakt steeds weer tot een vuist, en mijn maag maakt een salto van opwinding. ‘Op dit moment moeten we ons alleen druk maken over hoe we ons medaillon terugkrijgen. We moeten weer een beetje status krijgen als koninkrijk, zodat bondgenoten het samen met ons tegen Lente willen opnemen. O, en we moeten zorgen dat jij meer kunt dan erbij gaan liggen tijdens een zwaardgevecht.’

Ik doe net of ik moet lachen. ‘Hilarisch, hoogheid.’

Hij krimpt in elkaar omdat ik zijn titel heb gebruikt. De titel die ik moet gebruiken. Dat woord, hoogheid, is de wig die ons op gepaste afstand van elkaar houdt. Ik ben een verweesde soldaat in opleiding, en hij is onze toekomstige koning. Al staan we er nog zo slecht voor, al zijn we samen opgegroeid, al trekken de koude rillingen door mijn lichaam als hij naar me glimlacht, hij blijft wie hij is, en ik blijf wie ik ben. En daar hoort bij dat hij op een dag een vrouwelijke erfgenaam moet voortbrengen, maar dan wel met een echte dame, een hertogin of een prinses. Niet met het meisje met wie hij traint.

Mather trekt zijn zwaard weer, en ik zoek in het lange prairiegras naar het mijne. Ik concentreer me op de taak die voor me ligt in plaats van op zijn ogen, die me volgen tussen de lange gele halmen. Het kamp ligt een stukje verderop, de lichte bruingle tenten perfect gecamoufleerd in het weidse prairielandschap. Dat, en het feit dat de Raniavlakten niet bepaald vriendelijk zijn voor reizigers die afdwalen van de doorgaande wegen, heeft ervoor gezorgd dat we de afgelopen vijf jaar veilig zijn geweest op deze erbarmelijke plek, die op dit moment voor ons het dichtst in de buurt komt van een thuis.

Ik stop even met zoeken. Starend naar het kamp, voel ik de last op

mijn schouders steeds zwaarder worden. We zijn ver genoeg van Lente om niet ontdekt te worden, en dichtbij genoeg om snelle verkenningsmissies uit te voeren. Het kamp is niet meer dan een verzameling van vijf tenten, een omheining voor de paarden en een tweede voor onze twee koeien.

Zelfs naar de verzengende maatstaven van het Zomerkoninkrijk zijn de Raniavlakten onvruchtbaar, droog en heet. Daarom zijn ze verlaten; geen van de acht koninkrijken van Primoria heeft zin om dit gebied op te eisen. Het heeft ons drie jaar gekost om een handvol schriële groenten op te laten schieten in onze tuin, laat staan dat je hier genoeg gewassen zou kunnen verbouwen om de bezetting van de vlakten interessant te maken voor een van de koninkrijken. Je zou zoveel geleidersmagie moeten gebruiken om hier iets te laten groeien dat het nauwelijks de moeite waard zou zijn, en niemand kan winst maken door de zon te zien ondergaan.

Maar alles bij elkaar is het genoeg om ons met z'n achten in leven te houden. Acht van de vijfentwintig die zijn ontsnapt na de val van Winter. Mijn maag draait om als ik stilsta bij dat aantal. Ons koninkrijk was ooit het thuis van meer dan honderdduizend Winterianen, en de meeste van hen zijn afgeslacht tijdens de invasie van Lente. De mensen die het overleefd hebben zitten nu in werkkampen verspreid over Lente. Al zijn er nog zo weinig Winterianen overgebleven, en al wachten ze in slavernij, zij zijn het waard om dit nomadenleven voor te verdragen. Die mensen zijn Winter, ze zijn onderdeel van het leven dat we allemaal zouden moeten leiden, en ze verdienen – net als wij allemaal – een echt leven, een echt koninkrijk.

En al stuurt Meneer me eindeloos op onbelangrijke missies, en al betwijfel ik nog zo vaak of het terughalen van het medaillon genoeg zal zijn om bondgenoten te vinden en ons koninkrijk te bevrijden, ik zal klaarstaan om te helpen. Meneer weet hoe toegewijd ik ben. Hij

begrijpt dat ik Winter net zo graag terug wil als hij. En op een dag zal hij me niet langer kunnen negeren.

Toen ik een jaar of twaalf was, werden Meneer en ik tijdens een trip naar Yakim, een van de Ritmekoninkrijken, in een steegje door een groep mannen in een hoek gedreven. Ze gingen tekeer over de barbaarse, oorlogszuchtige Seizoenen. Maakten we elkaar maar af, dan kon hun koningin in het puin van ons koninkrijk gaan zoeken naar dat wat zij – volgens hen door de schuld van de Seizoenen – zijn kwijtgeraakt: Primoria's bron van magie, de kloof die zich ergens onder onze vier koninkrijken bevindt.

‘Willen ze echt dat we elkaar afmaken?’ vroeg ik Meneer toen het ons gelukt was om te ontsnappen. Ik had zelf met een van de mannen afgerekend, maar terwijl we tegen een muur op klommen om weg te komen, maakte mijn trots plaats voor verwarde schaamte.

Ergens onder de koninkrijken van de Seizoenen bevindt zich een enorme, pulserende bal van magie, en ergens in onze Klarynbergen was ooit een ingang naar die plek. Alleen de landen van de vier Seizoenskoninkrijken worden beïnvloed door de kloof – dat zie je terug in het extreme klimaat van hun grondgebied, waar het altijd hetzelfde seizoen blijft – maar alle koningen en koninginnen van Primoria, die van de Ritmes en die van de Seizoenen, kunnen magie gebruiken. Via hun geleider kunnen ze die inzetten om hun koninkrijk te helpen. De vier Ritmekoninkrijken haten ons omdat ze niet meer hebben dan dat, een beetje magie gevangen in een voorwerp als een dolk, een halsketting, een ring. Ze haten ons omdat de ingang door het verstrijken van de tijd, lawines en ons slechte geheugen verloren is gegaan, en omdat we boven op de magie wonen en weigeren onze koninkrijken te slopen om naar meer te zoeken.

Meneer stond stil, hurkte neer op mijn niveau en schepte een handvol smeltende sneeuw van de weg. ‘De Ritmekoninkrijken zijn

jaloers op ons,' zei hij met een blik op de drab. 'In ons koninkrijk duurt de winter het hele jaar, het land blijft bedekt onder een glorieus tapijt sneeuw en ijs, terwijl zij iedere keer weer de cyclus van de vier seizoenen moeten ondergaan. Ze moeten smeltende sneeuw en verstikkende hitte verdragen.' Hij knipoogde naar me en zette zijn hartelijkste glimlach op, een zeldzaam cadeautje dat maakte dat ik koud werd van geluk. 'Eigenlijk moeten we medelijden met ze hebben.'

Ik trok mijn neus op voor de bruine smurrie, maar kon niet voorkomen dat ik ook begon te glimlachen, genietend van de kameraadschap tussen ons. Op dat moment voelde ik me meer Winteriaan, meer een onderdeel van de kruistocht om ons koninkrijk te redden dan ooit tevoren. 'Ik zou liever willen dat het altijd winter was,' zei ik.

Zijn glimlach stierf weg. 'Ik ook.'

Dat was de eerste keer dat ik voelde – dat ik wist – dat Meneer zag waartoe ik bereid was. Maar hoe vaak ik mezelf ook bewijs, door de beperkingen die hij me oplegt kom ik nooit verder. Toch blijf ik het proberen. Dat is wat we allemaal doen: we willen leven, overleven, ons koninkrijk tegen iedere prijs terugveroveren.

Ik vind mijn trainingszwaard terug in een pluk platgetrapt gras. Mijn spieren verkrampen van inspanning als ik het opraap. Verstoord kijk ik naar Mather, die over de vlakte voor zich uit staat te staren. Zijn gezicht is onbewogen, zijn gedachten blijven verborgen achter de sluier die hem tot een perfecte koning en een onuitstaanbare vriend maakt.

'Wat is er?' Ik volg zijn blik.

Vier vormen hobbelen op ons af. Ze lijken te trillen in de hitte, waardoor de illusie van golven ontstaat. Maar je kunt ze niet missen, zelfs niet op deze afstand. De adem stekt in mijn keel van opluchting.

Een, twee, drie, vier.

Ze zijn terug. Allemaal. Ze hebben het overleefd.

2

Mather rent me voorbij in het gras. ‘Ze zijn terug!’

In het kamp tilt Alysson, Meneers vrouw, haar rokken op, en ze rent weg bij het eten dat ze aan het klaarmaken is. Finn sprint een tent uit met de medicijntas.

Ik laat mijn zwaard vallen en volg Mather, mijn blik strak op de gestalten voor ons. Is dat Meneer? Leunt hij te ver voorover in het zadel? Is hij gewond geraakt? Natuurlijk is hij gewond. Twee van hen zijn naar de buitenwijken van Abril, de hoofdstad van Lente, gegaan, en de andere twee zijn geïnfilteerd in Lynia, een van Lentes zeehavens. Beide steden liggen niet ver van de grens, maar het blijft Angra’s domein, en tijdens iedere missie wordt wel wat bloed vergoten.

Mather en ik bereiken ze het eerst. Finns dikke buik belet hem niet om Alysson in te halen, en hij komt struikelend achter ons tot stilstand terwijl hij verband en zalf uit de tas trekt.

Dendera laat zich van haar paard vallen en blijft hijgend op de grond liggen. Ze is eind veertig, van Alyssons leeftijd. Haar witte Winteriaanse haar hangt voor haar gezicht. Daarop zijn nog maar een paar rimpeltjes te zien, rondom haar ogen en mond. Ze klemt haar arm om haar middel en draait zich om naar Greer, die afstijgt. ‘Zijn been,’ mompelt ze terwijl ze Finn wijst op de diepe snee in Greers dij.

Greer wuift in Dendera's richting. 'Zij is er erger aan toe.' Hij drukt zijn voorhoofd tegen zijn zadel en ademt diep en gelijkmatig in. Zijn korte ivoorkleurige haar plakt tegen zijn hoofd, dof van het zweet en bloed. Meestal vergeet je dat hij de oudste van de groep is, want hij verbergt zijn leeftijd achter zijn niet-aflatende bereidheid om iedere taak en iedere missie op zich te nemen.

Henn glijdt naast Dendera van zijn paard en trekt een van haar armen over zijn schouders om haar overeind te houden. Ik zie hoe hij haar vasthoudt en wil wegstaren, alsof ik getuige ben van iets inziems. Dit zou niet anders moeten voelen dan bij de anderen, want zo gaan we allemaal met elkaar om. We zijn eerder een bij elkaar geraapt leger met Meneer als onze commandant dan een familie. Toch vraag ik me weleens af of Henn en Dendera een echt gezin zouden willen vormen als de situatie anders zou zijn.

Ze bloeden alle vier uit verschillende wonden, en hun gescheurde shirts en geïmproviseerde verbanden zijn bruinrood gevlekt door een mengsel van opgedroogd en vers bloed. Meneer is de enige die zonder moeite van zijn paard stapt en rechtop kan staan. Hij torent hoog en onverzettelijk boven ons uit en neemt ons onverschillig op. Ik heb zoveel tijd met Mather doorgebracht dat ik die ondoorgroenlijke blik beter zou moeten kunnen decoderen. Ik sta er maar een beetje bij, bevroren van de zenuwen, niet in staat om in beweging te komen en Finn en Mather te gaan helpen met het uitdelen van verband.

Mijn blik glijdt langs de paarden en de tassen. Hebben ze de helft van het medaillon gevonden?

'William!' Alyssons geschreeuw bereikt ons een paar seconden eerder dan zijzelf. Zonder acht te slaan op zijn verwondingen stort ze zich op haar man. Meneer slaat zijn armen om haar heen en tilt haar tenger lichaam van de grond. Alsof je een beer een lappenpop ziet

vastklemmen, kracht en macht naast breekbare zachtmoedigheid. Ze houden elkaar vast, een zeldzaam moment van kwetsbaarheid.

Meneer zet zijn vrouw weer neer. ‘Het is in Lynia. Daar kwam het aan op de dag dat we vertrokken.’

Finn laat het verband dat hij tegen Greers been gedrukt hield zakken. Mather, die Dendera een kleine waterzak voorhoudt zodat ze wat kan drinken, kijkt op. Ik zuig mijn longen vol hete zware lucht. Mijn hoofd tolt.

Sinds Winter is gevallen, zoeken we in heel Primoria naar het medaillon, maar we hebben pas een paar keer een aanwijzing gevonden over waar een van de helften zou kunnen zijn. Angra houdt de ene helft in beweging, brengt het van de steden in Lente naar afgelegen nederzettingen in de niemandslanden van Primoria – de uitlopers van de Paiselbergen, zeehavens – om het ons zo moeilijk mogelijk te maken om de twee helften terug te krijgen.

Nu zijn we dichtbij. Mijn borst zwelt op van opwinding. Ik weet dat we die allemaal voelen, en de reizigers ook, voor ze hier gewond en bloedend aankwamen. Meneer zal iemand sturen om het halve medaillon te gaan halen. Frisse, uitgeruste mensen zijn de beste soldaten, dus het zal niet iemand zijn die net terug is. En dat betekent...

Ik ren naar Meneer, die eerst Mather en daarna Finn onderzoekend opneemt. ‘Jullie twee, jullie vertrekken direct,’ zegt hij. ‘Ze zullen het snel weer verplaatsen, want ze weten dat we zijn ontsnapt.’

Ik sta stil. ‘Ze kunnen alle hulp gebruiken. Ik ga ook.’

Meneer kijkt me aan alsof hij was vergeten dat ik er ook nog ben. Hij frons zijn wenkbrauwen en schudt zijn hoofd. ‘Niet nu. Mather, Finn, ik wil dat jullie over een kwartier klaar zijn. Opschieten.’

Finn rent terug naar het kamp. Zijn grote vetmassa schommelt om hem heen. Net als iedereen gehoorzaamt hij zonder er zelfs maar bij na te denken.

Ik kijk op naar Meneer en klem mijn kaken op elkaar. ‘Ik kan dit. Ik ga mee.’

Meneer pakt de teugels van zijn paard en loopt naar het kamp. Iedereen gaat snel achter hem aan, behalve Mather, die een stukje achterblijft en rustig toekijkt.

‘Ik heb geen tijd om hierover in discussie te gaan,’ snauwt Meneer. ‘Het is te gevaarlijk.’

‘Te gevaarlijk voor mij, maar niet voor onze toekomstige koning?’

Meneer kijkt opzij als ik naast hem ga lopen. ‘Heb je Mather ver-
slagen tijdens de training?’

Ik trek een grimas.

Meneer ziet dat als een antwoord. ‘Daarom is het te gevaarlijk voor je. We zijn te dichtbij om risico’s te nemen.’

Het prairiegras komt tot aan mijn heupen, en mijn laarzen zakken bij iedere stap weg in het stof. ‘Dat is niet waar,’ zeg ik grommend. ‘Ik kan helpen. Ik kan –’

‘Je helpt al.’

‘O ja, de zak rijst die ik vorige maand in Herfst heb gekocht heeft ons koninkrijk gered.’

‘Je helpt het meest door te blijven waar je bent,’ zegt hij verzoenend.

Ik pak zijn arm om hem tegen te houden. Hij draait zich naar me om. Zijn gezicht zit vol modderige vegen, hij heeft bloed in zijn baard en zijn haar steekt in ivoorkleurige pieken alle kanten op. Hij ziet er moe uit, alsof hij in plaats van de volgende stap te zetten ook in elkaar zou kunnen zakken.

‘Ik kan meer dan dit,’ zeg ik ademloos. ‘Ik ben er klaar voor, William.’

Eén keer heb ik hem Vader genoemd, nadat ik me had laten meeslepen door zijn verhalen over mijn echte ouders. Die zijn gestorven

in de straten van Januari, de hoofdstad van Winter, toen Lente de stad veroverde. Meneer heeft me als baby gered en meegenomen, dus het leek me als achtjarige niet meer dan logisch dat ik de man die me opvoedde Vader zou noemen. Maar toen ik het probeerde, liep hij zo rood aan dat ik bang was dat hij bloed zou gaan spuwen, en hij ging tegen me tekeer zoals hij nog nooit eerder had gedaan. Hij was mijn vader niet, en zo mocht ik hem nooit, maar dan ook nooit meer noemen. Ik mocht hem aanspreken met zijn naam of met zijn titel, of ik mocht zelf iets respectvols verzinnen. Maar niet Vader. Nooit Vader.

Dus vanaf dat moment noem ik hem Meneer. *Ja, Meneer. Nee, Meneer. Je bent mijn vader niet en ik zal nooit je dochter zijn en ik vind het afschuwelijk dat ik alleen jou nog heb, Meneer.*

Hij negeert me verder en trekt zijn paard achter zich aan. Zijn beslissingen zijn altijd definitief. Hoeveel argumenten ik ook aandraag, hij zal niet van gedachten veranderen.

Maar daar heb ik me nog nooit door laten weerhouden. ‘Dit is niet genoeg! Ik neem het je niet kwalijk dat je de meest efficiënte manier probeert te vinden om ons koninkrijk te redden, maar ik weet dat ik ook dingen voor Winter kan doen.’

Een paar passen achter me kreunt Dendera. Ze hangt nog steeds om Henns nek. ‘Meira,’ zegt ze vermoeid. ‘Alsjeblieft, lieverd, je zou juist dankbaar moeten zijn dat je niet nodig bent.’

Ik draai me met een ruk naar haar om. ‘Jij doet misschien niets liever dan jurken verstellen, maar dat wil nog niet zeggen dat alle vrouwen daarop zitten te wachten.’

Haar mond valt open en ik knijp mijn ogen dicht.

‘Zo bedoelde ik het niet,’ zeg ik met een zucht, en ik dwing mezelf om naar haar te kijken.

Ze leunt nu nog zwaarder op Henn, en haar ogen hebben een vochtige glans.

‘Ik bedoel alleen maar dat jij niet gedwongen zou moeten zijn om te vechten als je dat niet wilt, en dat ze mij niet zouden moeten dwingen om níét te vechten terwijl ik dat wél wil. Als Meneer mij laat gaan, dan hoeft jij misschien geen missies meer te doen. Dan wint iedereen.’

Dendera ziet er niet minder gekwetst uit, maar ze kijkt snel naar Meneer, een glimpje hoop verborgen achter haar pijn. Vroeger zorgde ze net als Alysson voor het kamp, tot Meneer wanhopig werd. Hij had haar nodig voor de missies, en hij moest mij laten meehelpen om voedsel te verzamelen. Ze protesteert nooit als hij haar laat trainen of als hij haar eropuit stuurt, maar één blik in haar ogen en je weet hoe bang dit leven haar maakt, hoeveel liever ze terug zou zijn in het kamp. Zij voelt zich net zo weinig op haar gemak met wapens als ik me zou voelen in een jurk.

Mather loopt met grote passen naar me toe door het gras. Ik vermoed dat hij iets wil zeggen om de spanning te breken, maar na een paar stappen zakt hij in elkaar alsof de aarde hem naar zich toe heeft getrokken en weigert los te laten. Ik frons mijn wenkbrauwen als hij naar zijn enkel grijpt. ‘Auwauw,’ jammert hij.

Meneer buigt zich in paniek voorover. ‘Wat is er gebeurd?’

Mather wiegt kreunend heen en weer terwijl iedereen dichterbij komt. ‘Meira heeft me tijdens het laatste gevecht verslagen, heeft ze dat niet verteld? Ze sloeg me bewusteloos. Ik denk niet dat ik naar Lynia kan.’

De rimpels in Meneers gezicht ontspannen zich. ‘Ik zag je net toch naar ons toe rennen?’

Mather heeft zijn antwoord klaar. Hij blijft wiebelen en jammeren en zegt: ‘Ik ben dwars door de pijn heen gerend.’

Ik hou mijn adem in, tot Meneer naar me opkijkt en Mather breed grijnzend naar me knipoogt.